

Жорж Сименон
ЖЪЛТОТО КУЧЕ

Georges Simenon
Le Chien jaune, 1965
© „Le Chien jaune“, 1965 Georges Simenon Limited,
a Chorion company, all rights reserved.

© Константин Константинов, превод, 2012 г.
© Художник, Орлин Атанасов, 2012 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2012 г.

ISBN 978-954-398-169-4

Крале на криминалния роман

Жорж Сименон

ЖЪЛТОТО КУЧЕ

Превод от френски
Константин Константинов

I. ÁĀÇÑÒÎÏÀÍÑÒĀĀÍÎÒÎ ÊÓ×Ā

Петък, седми ноември, Конкарно е пуст. В старата част на града светецният часовник, който се вижда над укрепленията, показва единайсет без пет.

Приливът сега е в пълна сила и буря, връхлетяла от югозапад, блъска една в друга лодките в пристанището. Вятърът нахлува в улиците, където от време на време се виждат късчета хартия, понесени с най-голяма бързина ниско над земята.

По кея Егийон – никаква светлина. Всичко е затворено. Всички спят. Единствено трите прозореца на „Адмиралски хотел“ в ъгъла на площада и кея са още осветени.

Те нямат дървени капаци, но през зеленикавите им стъкла се долавят едва-едва някакви силуети. И в своята будка на стотина метра оттам митничарят на пост завижда на окъснелите в кафенето хора.

Насреща, в пристанището, се е подслонил един крайбрежен кораб, пристигнал следобед. На палубата – никой. Скрипците скърцат и едно триъгълно предно платно, недобре свито, плющи от вятъра. Сетне – продължителен грохот на вълните, които се разбиват в брега, и тракване на градския часовник, който ще удари единайсет часа.

Вратата на „Адмиралски хотел“ се отваря. Появява се някакъв човек, който за миг продължава да говори през откρηнатата врата на останалите вътре хора. После бурята го сграбчва, развява предниците на палтото му, дига бомбето му, което той успява да хване и да задържи на главата си, вървейки.

Дори отдалече личи, че той е пийнал, не е сигурен в нозете си и че си тананика. Митничарят го следи с поглед и се усмихва, когато човекът решава, че трябва да запали пура. Защото изведнъж почва смешна борба между пияния, палтото, което вятърът иска да отнесе, и шапката му, която се търкаля покрай тротоара. Десет кибритени клечки угасват.

Човекът с бомбето съзира един вход с две стъпала, прислонява се там и се навежда. Трепва съвсем кратка светлинка. Пушачът се олюлява и се хваща за дръжката на портата.

Дали митничарят не бе доловил някакъв странен звук сред бурята? Той не е сигурен в това. Отначало се смее, виждайки как човекът губи равновесие и прави няколко крачки назад, дотолкова приведен, че позата му изглежда невероятна.

Той се просва на земята, в края на тротоара, с глава в калта на уличната вада. Митничарят се тупа, за да се сгрее, и гледа намръщен корабното платно, плющението на което го дразни.

Минават минута, две. Той отново хвърля поглед към пияния, който не е помръднал. А едно куче, дошло кой знае откъде, се е спряло до човека и го души.

– Едва в този миг усетих, че нещо е станало! – ще каже по-късно при разследването митничарят.

Трудно може да се установи в строг хронологичен ред цялата суетня, последвала тази сцена. Митничарят

отива боязливо към легналия човек поради присъствието на кучето – едно едро, жълто и наежено животно. Уличната газена лампа е на разстояние осем метра. Отначало митничарят не вижда нищо особено. Сетне съзира, че на пардесюто* на пияния има дупка и че от тази дупка тече гъста течност.

Тогава той изтичва до „Адмиралски хотел“. Кафенето е почти празно. Една келнерка се е облакътвила на касата. До мраморна маса допушват пурите си двама души, облеgnати назад и с прострени нозе.

– Бързо!... Престъпление... Не зная...

Митничарят се обръща. Жълтото куче е влязло по петите му и е легнало до нозете на келнерката.

Във въздуха се чувства някакво колебание, някаква смътна уплаха.

– Вашият приятел, който преди малко излезе...

След няколко мига тримата се навеждат над тялото, което не е мръднало от мястото си. Кметството, където е и полицейският пост, е на две крачки. Митничарят предпочита да прави нещо, да прояви по-голямо усърдие. Той бърза задъхан и дръпва звънеца на един лекар.

И повтаря, не можейки да се отърве от онова, което бе видял:

– Той се люшна назад като пиян човек и направи най-малко три крачки, ей така...

Пет души... шест... седем... Прозорци, които се отварят навред, шушукания...

Лекарят, коленичил в калта, заявява:

– Куршум, изстрелян съвсем отблизо, право в корема... Трябва незабавно да се оперира... Да се телефонира в болницата...

---

* Ιοίεαοία εεε αναιία αίοία ίμεα αόαα; ίαεοί. – Άάε. όάά.

Всички бяха познали ранения, господин Мостаган, най-големия търговец на вина в Конкарно, един едър добряк, който имаше само приятели.

Двамата униформени полицаи – има и трети, който не успя да намери фуражката си – не знаят откъде да почнат разследването.

Някой говори, това е господин Льо Помре – веднага личи и по държането, и по гласа му, че е градски първенец.

– Ние изкарахме една игра на карти в „Адмиралското кафене“ заедно със Сервиер и доктор Мишу... Докторът си отиде пръв, преди половин час... Мостаган, който се страхува от жена си, ни остави, щом удари единайсет часа...

Трагикомична история. Всички слушат Льо Помре. Забравят ранения. А ето че той отваря очи, мъчи се да стане, мълви с учуден и толкова мек, толкова слаб глас, че келнерката прихва в нервен смях:

– Какво се е...

Но той се сгърчва. Устните му мърдат. Мускулите на лицето му се свиват, а през това време лекарят приготвя спринцовката си за инжекция.

Жълтото куче снова между краката. Някой се чуди:

– Откъде се взе това куче?...

– Никога не съм го виждал...

– Сигурно куче от някой кораб...

В атмосферата на драмата това куче носи някаква тревога. Може би мръсножълтият му цвят? То има високи нозе, много е мършаво и с едрата си глава прилича едновременно на овчарско куче и на улмски дог.

На пет метра от групата полицаите разпитват митничаря, единствения свидетел на произшествието.

Разглеждат входа с двете стъпала. Вход на голяма богата къща, кепенците на която са затворени. Вдясно от портата обява от нотариуса съобщава за публична продажба на сградата, насрочена за 18 ноември.

Първоначална цена: 80 000 франка...

Един градски полицаи дълго се помайва да строши бравата, докато най-сетне стопанинът на съседния гараж я сваля с една отвертка.

Болничната кола пристига. Вдигат господин Мостаган на носилка. Сега на любопитните не остава нищо друго, освен да гледат празната къща.

Тя е необитаема от една година. Коридорът е изпълнен с тежка миризма на барут и тютюн. Една джобна електрическа лампа осветява по плочите на пода пепел от цигари и кални следи, които доказват, че някой е стоял тук дълго и е дебнал зад вратата.

Един мъж, облякъл пардесюто направо върху пижамата, казва на жена си:

– Ела! Няма вече нищо за гледане... Утре от вестника ще научим останалото... Господин Сервиер е тук...

Сервиер е дребен тлъстичък човек в светлобежово палто; бил с Льо Помре в „Адмиралски хотел“. Той е редактор на „Брестки фар“, в който всяка неделя печата между другото и хумористична хроника.

Той си взема бележки, дава сведения, почти заповеди, на двамата полицаи.

Вратите към коридора са заключени. Вратата в дъното, която води към градината на къщата, е отворена. Градината е обградена със зид, по-нисък от метър и половина. Отвъд зида има уличка, която извежда до кея Егийон.

– Убиецът е минал оттук! – обявява Жан Сервиер.

Едва на следващия ден Мегре установи горе-долу горното кратко изложение на събитията. От един месец той бе изпратен към криминалната полиция в Рен, където някои служби трябваше да се реорганизират. Кметът на Конкарно му бе телефонираше тревожно.

И той пристигна в града, придружен от Лъороа, един инспектор, с когото още не бе работил.

Бурята не бе престанала. Вятърът гонеше тежките облаци и изливаше над града леден дъжд. Нито един кораб не излизаше от пристанището; разправяше се, че далече в морето, срещу Гленанските острови, някакъв параход бил в опасност.

Мегре естествено отседна в „Адмиралски хотел“, най-добрия в града. Беше пет часа следобед и вече се бе стъмнило, когато той влезе в кафенето, едно дълго, доста зловещо помещение със сив под, застлан с дървени стърготини, и с мраморни маси, които ставаха още по-тъжни от зелените стъкла на прозорците.

Много маси бяха заети. Но още от пръв поглед личеше масата на постоянните посетители, солидните клиенти, чийто разговор другите се мъчеха да чуят.

От тази маса стана един човек със свежо лице, кръгли очи, усмихнат.

– Комисарят Мегре?... Моят добър приятел кметът ми съобщи за вашето пристигане... Чувал съм често да се говори за вас... Позволете ми да се представя... Жан Сервиер... Хм! Вие сте от Париж, нали?... И аз също!... Бях дълго време директор на „Червената крава“ в Монмартър... Сътрудничех на „Пти Паризиен“, на „Екселсиор“, на „Депеш“... Познавах отблизо един от вашите началници, смелия Бертран, който се пенсионира миналата година и отиде да отглежда зелки в

имението си в окръга Ниевр... И аз направих като него!... Аз, тъй да се каже, съм се оттеглил от обществения живот... За да се забавлявам, сътруднича в „Брестки фар“...

Той подскачаше, размахваше ръце.

– Елате да ви представя компанията от нашата маса... Последната четворка на веселящите в Конкарно. Ето Льо Помре, непоправим женкар, по обществено положение рентиер и датски вицеконсул...

Човекът, който стана и подаде ръка, беше облечен като селски благородник: карирани панталони за езда, гетри*, като излети, без капчица кал по тях, нагръдник от бяло пике. Имаше хубави посребрени мустаци, добре пригладена и лъсната коса, светъл цвят на лицето и бузи, нашарени с розови пъпки.

– Драго ми е, господин комисар...

А Жан Сервиер продължаваше:

– Доктор Мишу... Син на бившия депутат... Всъщност той е лекар само на книга, защото никога не е практикувал медицина... Ще видите, че в края на краищата ще ви продаде някое място. Той е собственик на най-хубавите парцели земя в Конкарно, а може би и в Бретан...

Студена ръка. Лице като острие на нож, носът – крив, червеникави, вече оредели коси, макар че Доктора нямаше още трийсет и пет години.

– Какво ще пиете?...

През това време инспекторът Лъороа бе отишъл да се осведоми в кметството и в жандармерията.

В атмосферата на кафенето имаше нещо сиво, смътно, без да може да се определи точно какво. През

---

* Ιαβάεε, ἀεά ἀαίαεε. – Άαε. εάα.

една отворена врата се виждаше трапезарията, където сервитьорките, в бретонски носии, нареждаха масите за вечеря.

Погледът на Мегре спря на едно жълто куче, легнало в подножието на касата. Той вдигна очи: видя черна пола, бяла престилка, едно лице, което, без да бъде красиво, беше тъй привлекателно, че през разговора, който продължи, той не престана да го наблюдава.

Но всеки път, когато извърщаше глава, келнерката впиваше в него своя неспокоен, трескав поглед.

– Ако горкият Мостаган, най-добрият човек на света, но с ужасен страх от жена си, без малко не беше хвърлил топа, бих се заклел, че това е лоша шега...

Говореше Жан Сервиер. Льо Помре извика свойски:

– Ема!...

Келнерката се приближи.

– Моля?... Какво ще пиете?...

По масата имаше празни чаши.

– Тъкмо е време за аперитив! – рече журналистът. – Или, казано иначе, часът за перно... Перно, Ема... Нали, господин комисар?...

Доктор Мишу гледаше копчето на маншета си и цял бе погълнат от това.

– Кой би могъл да предвиди, че Мостаган ще се спре на входа, за да запали пурата си? – продължаваше звънливият глас на Сервиер. – Никой, нали? Льо Помре и аз живеем в другия край на града! Никога не минаваме покрай празната къща! В тоя час само ние тримата ходим из улиците... Мостаган не е човек, който може да има врагове... Както се казва, той е добряк... Момък, чиято единствена амбиция е да получи някой ден „Почетният легион“...

– Дали операцията е излязла сполучлива?

– Той ще прескочи трапа... Най-смешното е, че неговата жена му направила в болницата цял скандал, защото е убедена, че тук има някаква любовна история! Ха сега де!... Горкият, не смееше дори да погали машинописката си от страх да няма усложнения!

– Двойна!... – каза Льо Помре на сервитьорката, която наливаше имитацията на абсента. – Донеси лед, Ема...

Клиентите си тръгнаха, защото бе време за вечеря. Вятърът нахлу през отворената врата и раздвижи покривките в трапезарията.

– Вие ще прочетете бележката, която написах по този въпрос и в която смятам, че съм проучил всички хипотези. Само една може да се поддържа: че имаме работа с някой луд... А ние, които познаваме целия град, не виждаме кой може да си е загубил ума... Нали всяка вечер сме тук... Понякога кметът идва да изиграе една игра с нас... Или Мостаган... Или пък за бридж търсим часовникаря, който живее през няколко къщи оттук...

– Ами кучето?...

Журналистът направи жест да покаже, че не знае.

– Никой не знае откъде идва то... За миг сметнахме, че принадлежи на пристигналия вчера крайбрежен кораб... „Света Мария“... Но изглежда, че не е... Те имат куче, но то е нюфаундлендска порода, а аз се обзалагам, ако някой може да каже от каква порода е това ужасно животно...

Говорейки, той взе шише вода и наля в чашата на Мегре.

– Келнерката отдавна ли работи тук? – попита полугласно комисарят.

– От много години...

– Не е ли излизала снощи?

– Не е мръднала оттук... Тя чакаше да си отидем, за да си легне... Льо Помре и аз се бяхме унесли в спомени, спомени от доброто старо време, когато бяхме достатъчно хубави, за да имаме жени, без да плащаме... Тъй ли е, Льо Помре?... Той не казва нищо!... Когато го опознаете по-добре, ще разберете, че щом се отнася за жени, той има сили да седи цяла нощ... Знаете ли как наричаме къщата, където живее той – срещу рибния пазар?... „*Къщата на срамотите*“... Ха-ха!...

– За ваше здраве, господин комисар – рече с известно стеснение онзи, за когото ставаше дума.

В същия миг Мегре забеляза, че доктор Мишу, който тъкмо бе отворил уста, се навеждаше, за да разгледа срещу светлината чашата си. Челото му бе сбръчкано. Лицето му, обикновено безцветно, сега имаше поразителен израз на тревога.

– Един миг!... – изрече той внезапно, след като дълго се бе колебал.

Приблужи чашата до ноздрите си, натопи в нея пръста си и едва-едва го близна. Сервиер избухна в гръмогласен смях.

– Ха!... Ето че се е подплашил от историята с Мос-таган...

– Е? – попита Мегре.

– Мисля, че е по-добре да не прием... Ема!... Иди да извикаш бързо съседа-аптекаря... Дори и да е седнал да вечеря...

Това бе като студен полъх. Помещението сякаш стана по-празно и по-зловещо. Льо Помре подръпна нервно мустаците си. А журналистът се раздвижи на стола си.

– Какво мислиш, че има?...

Доктора беше мрачен. Все така не откъсваше поглед от чашата си. Стана и сам взе от долапа бутилката пер-

но, раздвижи я под светлината и Мегре съзря две-три бели зрънца, които плаваха в течността.

Келнерката влезе, а след нея и аптекарят с пълна уста.

– Слушайте, Кервидон... Веднага трябва да анализирате съдържанието на тази бутилка и на чашите.

– Днес ли?

– Тутакси!...

– Какъв реактив да употребя?... В какво се съмнявате?...

Мегре никога не бе виждал тъй бързо да изниква бледият призрак на страха. Няколко мига бяха достатъчни. Всякаква топлина изчезна от погледите и червените пъпки по бузите на Льо Помре изглеждаха като изкуствени.

Келнерката се бе облакътвила на касата и плюнчеше молива си, за да подреди сметките в един бележник с лъскави черни корици.

– Ти си луд!... – опита се да каже Сервиер.

Това прозвуча фалшиво. Аптекарят бе взел в една ръка бутилката, а в другата – чаша.

– Стрихнин... – промълви Доктора и побутна аптекаря да излезе, а той се върна с наведена глава, побледнял.

– Какво ви накара да помислите това?... – започна Мегре.

– Не зная... Просто случайност... Видях някакво зрънце бял прах в чашата си... Миризмата ми се стори странна...

– Колективно самовнушение!... – заяви журналистът. – Като разкажа утре в моето вестниче това, всички кръчми в полуостров Финистер ще бъдат разорени...

– Винаги ли пиете перно?...

– Винаги преди вечеря... Ема толкова е свикнала, че

ни го носи, щом види чашите ни празни... Имаме си такива мънички навици... След вечеря – калвадос.

Мегре отиде при шкафа с питиетата и разгледа една бутилка калвадос.

– Не тази... Оная, издутата...

Той я взе, обърна я към светлината и съзря няколко бели зрънца. Но не каза нищо. Не беше необходимо. Другите бяха разбрали.

Влезе инспектор Лъороа и съобщи с безразличие:

– Жандармерията не е забелязала нищо подозрително. В този край няма скитници... Не може да се разбере...

Той се зачуди от царящото мълчание, от сгъстената тревога, която стискаше гърлото. Ленти тютюнев дим се точеха около електрическите лампи. Билярдът показваше зеленикавото си платно като оскубана леха. По земята имаше угарки и сред стърготините – хрочки.

– Седем и едно наум... – сричаше Ема, плюнчейки края на молива...

И като дигна глава, извика на някого в другото помещение:

– Ида, госпожо!...

Мегре пълнеше лулата си. Доктор Мишу упорито бе забил поглед в земята и носът му изглеждаше сега още по-напряко от по-рано. Обувките на Льо Помре лъскаха така, като че той никога не бе ходил с тях. Жан Сервиер свиваше от време на време рамене, разговаряйки сам със себе си.

Когато аптекарят се върна с бутилката и с една празна чаша, всички погледи се насочиха към него.

Той беше тичал. И се задъхваше. При вратата ритна навън, за да пропъди нещо, и измърмори:

– Мръсен пес!...

А щом влезе в кафенето, каза:

– Това е шега, нали? Никой не е пил, нали?...

– Е, какво намерихте?...

– Стрихнин, да!... Трябва да е пуснат в бутилката само преди половин час...

И той погледна с уплаха пълните още чаши и петимата мълчаливи мъже.

– Какво значи това?... Нечувано!... Имам правото да знам!... Снощи убиват човек току до аптеката, а днес...

Мегре взе бутилката от ръцете му. Ема се върна, равнодушна, и над касата пак се появи продълговатото ѝ лице с очи, заобиколени с тъмни кръгове, с тънки устни и небрежно сресани коси, върху които бретонската шапчица постоянно се плъзгаше наляво, макар че тя постоянно я оправяше.

Льо Помре се разхождаше с големи крачки, загледан в отблясъците на обувките си. Неподвижен, Жан Сервиер се взираше втренчено в чашите и изведнъж избухваше:

– Дявол да го вземе!... – с което прикриваше едно ридание от страх.

Доктора съвсем се бе прегърбил.